

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗΣ, Ο ΣΤΑΥΡΑΕΤΟΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

(Κατ' ἀφήγησιν τοῦ συντρέφου τοῦ ἡρωικοῦ κλέφτη, Φραγγίστα)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΡΟΣΠΟΙΟΝΤΟΥΣΑΝ λοιπόν-τι ἀναζητοῦν τὸν Κατσαντώνη, ἐνὼ στὴν πραγματικότητα ἀλαργεύαυε ἀπὸ τὰ μέρη τοῦ λημέριαζε ὁ γενναῖος κλέφτης.

Ἄναμεσα ὅμως σ' ὄλους αὐτοὺς τοὺς δειλοὺς Τουρκαλβανούς, ὑπῆρχε κι' ἕνας Ντερβένας με καρδιά: Ὁ Ἄλοῦς Μπεράτης, Τούρκος ὄπλαρχηγός γενναῖος κι' ἀτρόμητος.

Ὁ Ἄλοῦς Μπεράτης ἀνῆκε στὴν ὑπέρβια τοῦ Ἄλλη Πασῶ. Ὅταν, λοιπὸν ἔμαθε ὅτι κανένας Ντερβένας δὲν τολμοῦσε νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἐξόντωση τοῦ Κατσαντώνη ἀποφάσισε νὰ τὰ θιάλῃ πέρα μόνος του.

Ἡ δειλία τῶν ἄλλων Ντερβενιστῶν εἶχεν ἐξαγριώσει τὸν Ἄλοῦς Μπεράτη. Ἦταν τρομερὸ γιὰ τοὺς Τουρκαλβανούς καὶ γιὰ ὄλους γενναίους τοὺς καπετανοὺς, νὰ μὴ τολμᾶνε νὰ πολεμήσουν μ' ἕναν κλέφτη, ποὺ δὲν εἶχε στὸ ἄσκηρι του παραπάνω ἀπὸ ὀδόντια παλληκάρια.

Ἐρτίσσε λοιπὸν ὁ Ὄθωμανὸς αὐτὸς Ντερβένας νὰ μάθῃ ποῦ λημέριαζε ὁ Κατσαντώνης, κι' ἀφοῦ τὸ πληροφορήθηκε αὐτὸν, τράβηξε νὰ τὸν συναντήσῃ καὶ νὰ πολεμήσῃ μαζί του.

Ἦταν Ἀύγουστος τοῦ 1806. Μὲ τετρακόσιους ἐμπεριπόλεμους Ἀρβανίτες ὁ Ἄλοῦς Μπεράτης, μπήκε στὰ μέρη τοῦ Βάλτου καὶ τράβηξε γιὰ τὴ θέσι Μαλαεῖκο λημέρι, ὅπου, κατὰ τὶς πληροφορίες του, θρῖσκόταν ὁ Κατσαντώνης.

Ἡ πληροφορία τοῦ Τούρκου Ντερβένας δὲν ἦσαν ἀνακριβεῖς.

Ὁ Κατσαντώνης θρῖσκόταν πραγματικῶς λημερισμένος, μετὰ τὰ παλληκάρια του, στὴ θέσι ποὺ ἀναφέραμε. Εἶχε μάθει ὅμως ὁ γενναῖος κλέφτης, ὅτι ὀλόκληρο στρατεύμα Ἀλβανῶν ἐβάδιζε ἐναντίον του κι' εἶχε λάβει τὰ μέτρα του.

Ἔτσι, ὅταν πλῆραιοι ὁ Ἄλοῦς Μπεράτης στὸ Μαλαεῖκο λημέρι, τὰ παλληκάρια τοῦ Κατσαντώνη τὸν ὑποδεχτήκανε μετὰ σφοδρὸ τουφεκοβόλιό.

Ἡ μάχη ἐγενικεύθηκε ἀμέσως καὶ ὑπῆρξε μανιώδης κι' ἀπὸ τὰ δύο μέρη.

Ἐλλῆνες κι' Ἀρβανίτες πολεμοῦσαν μετὰ λύσσα... Τὸ τουφεκὶ στὸ χέρι, τὸ γιαιγαῖον στὰ δόντια, κι' ὅποιον πάρι ὁ Χάρος!...

Διὸ ὄφρα κράτησε ἡ μάχη αὐτή. Τετρακόσιοι Ἀρβανίτες, ψημμένοι στὴ φωτιά τοῦ πολέμου, ἐμάχοντο ἐναντὶν ὀδόντια Ἐλλήνων. Κι' ὅμως στὸ τέλος οἱ Ἐλλῆνες ἐπεκράτησαν.

Οἱ Ἀρβανίτες ἐλύγισαν. Ἄρχισαν νὰ φεύγουν, πετάγοντας τὰ ὄπλα τους, γιὰ νὰ σώσουν τὴ ζωὴ τους.

Ὁ Ἄλοῦς Μπεράτης, ποῦχε πολεμήσει σάν λιοντάρη στὴν πρώτη γραμμὴ, κατάλαβε πῶς δὲν μποροῦσε νὰ συνεχίσῃ τὸ σφερί. Ἀναγκάστηκε λοιπὸν νὰ ὑποχωρήσῃ.

Σαραντὰ Ἀρβανίτες σκοτώθηκαν στὴ μάχη αὐτή, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Πάνος Τζουκαλῆς, διαβόητος πολεμιστὴς τῆς ἐποχῆς αὐτῆς.

Ὁ Τζουκαλῆς παρακολουθοῦσε τὸν Ἄλοῦς Μπεράτη στὴ μάχη αὐτὴ διὰ τῆς βίας. Πολέμησε ὀπίστω γενναῖα καὶ σκοτώθηκε μεταξὺ τῶν πρώτων.

Ἀπὸ τὰ παλληκάρια τοῦ Κατσαντώνη, σκοτώθηκαν μόνον δύο.

Στὴ μάχη αὐτὴ ὁ Κατσαντωνιστὴς πῆρε ἀξιμάτω κι' ἔβαν Μπουλούμπαση, δυναμιζόμενον Ντούμικα.

Ὁ Ντούμικας, ἐν καὶ ἀτρόμητος πολεμιστὴς, εἶχε λαθῶθῃ στὸ μηρὸ κι' ἔτσι δὲν μπόρεσε νὰ φύγῃ.

Τὰ παλληκάρια τοῦ Κατσαντωνιστῆ τὸν ὄρανε μπρὸς στὸν καπετάνιο τους. Ἦταν ἔτοιμοι, μετὰ στασιά στὸ χέρι, νὰ τὸν κόψουν.

Ὁ Ντούμικας, βλέποντας τὸ αἰγούρο χαμό του, γονάτισε μπρο-

στὰ στὸν Κατσαντώνη καὶ φώναξε, με βουρκαμμένα μάτια:

— Ἀμῖν, καπετάνιε! Μὴ με χαλάσης. Ἐχω δύο ἀδερφῆς παντάρφανες στὴν πλάτη μου. Ἄν με σκοτώσης, θὰ μείνουν στυὸς πέντε δρόμους. Χάρισέ μου τὴ ζωὴ, Κατσαντώνη!..

Ὁ Κατσαντώνης συγκινήθηκε. — Σήκω ἀπάνω, ὀρέ Μπουλούμπαση! τοῦ εἶπε. Σήκω στὰ πόδια σου, ὀρέ, κι' αἶντε στὸ καλὸ! Κανένας δὲν θὰ σε περῶρῃ. Συγκινημένος θαθεῖα ὁ Ντούμικας, στηρίχθηκε στὰ πόδια του, ἄν καὶ λαθωμένος, κι' ἔκανε νὰ φύγῃ.

— Στάσου, θρέ Ντούμικα! τοῦ φώναξε ἀξάφνα ὁ μεγαλόψυχος Κατσαντώνης. Καὶ θγαζόντας ἀπ' τὸ σελάχι του ἕνα χρυσὸ νόμισμα τοῦ τὸ χάρισε.

ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗ

Τὸ νέο κατόρθωμα τοῦ Κατσαντώνη τρόμαξε, ἀλλὰ κι' ἐξαγρίωσε τοὺς Τουρκαλβανούς.

Ὁ Ἄλλη Πασῶς τραβοῦσε τὰ γενεῖα τοῦ ἀπ' τὴ λύσσα του. Ἔτσι λοιπὸν; Ἐὰν τρομοκρατοῦσε καὶ θ' ἀφάνιζε τὴν Τουρκιά ἕνας «παληκλέφτης»;

Οἱ Τουρκαλβανοὶ καπετανοὶ ἄρχισαν πειὰ νὰ σκέπτονται σοβαρά, ὅτι τὸ κακό αὐτό, ποῦ τόσο τοὺς ντροπίαζε, ἔπρεπε νὰ πῆρῃ τέλος.

Ἀποφασίστηκε λοιπὸν νὰ κυνηγήσῃ καὶ νὰ ἐξόντωσῃ τὸν Κατσαντώνη, μετὰ μέσον καὶ κάθε θυσία, ἕνας ἀπ' τοὺς καλῆς τερπυς πολεμάρχους τῆς ἐπικῆς, ὁ Μπεκιρ Τζουαβούρης.

Ὁ Τζουαβούρης ἦτα: φημισμένος στυὸς Τουρκαλβανούς γιὰ τὰ στρατιωτικὰ προτερήματα καὶ τὴν ἀνδρεία του. Κατὰ τὴ γνώμη ὄλων, μόνον αὐτὸς θὰ μποροῦσε νὰ καθάρῃ τὸν τόπο ἀπ' τοὺς Κατσαντωνιστοὺς.

Ὁ Μπεκιρ Τζουαβούρης λοιπὸν δὲν ἔβασε καθόλου καιῶ. Διάλεξε πεντακόσιους Ἀρβανίτες λογάδες, τρομεροὺς καὶ φοβεροὺς στὸν πόλεμο καὶ ἐκίνησε γιὰ τὸ Βάλτο.

Κατάσκοποι στάλθηκαν ἀμέσως παντοῦ, νὰ μάθουν ποῦ λημέριαζε ὁ Κατσαντώνης. Καὶ τέλος πληροφορήθηκαν ὅτι ὁ γενναῖος κλέφτης θρῖσκόταν μετὰ τὰ παλληκάρια του στὴ θέσι «Λησιτῆς».

Ἦταν Ὀκτώβριος τοῦ ἴσου ἔτους 1806. Ὁ Μπεκιρ Τζουαβούρης πῆρε τὸ σῶμα του καὶ τράβηξε ἀμέσως γιὰ νὰ χτυπήσῃ τοὺς Κατσαντωνιστοὺς.

Πραγματικὰ οἱ δύο ἀντίπαλοι—πεντακόσιοι ἀπ' τὸ ἕνα μέρος, ὄδόντια ἀπὸ τὸ ἄλλο—συναντήθηκαν στὴ θέσι ποὺ ἀναφέραμε. Πεισματῶδης καὶ λυσσαλέα μάχη ἄρχισε τότε. Ταμπουρωμένοι καλὰ οἱ Κατσαντωνιστοὶ ἀπέκρουαν τὶς μανιώδεις ἐπιθέσεις τῶν Ἀρβανιτῶν.

Μιά ὥρα κρατοῦσε ἡ μάχη... Κι' ἀξάφνα, ὁ Κατσαντώνης ποὺ ἦταν πανταχοῦ παρών, δίνοντας θάρρος στὰ παλληκάρια του, χτυπήθηκε σοβαρά ἀπὸ μιά σφαῖρα στὸν μηρὸ.

Τὸ τραῦμα εἶχε χτυπήσει τὸ κόκκαλο τοῦ μηροῦ τοῦ Ἐλλήνωνος κλέφτη.

Ὁ Κατσαντώνης, μὴ μπορώντας νὰ σταθῇ ὀρθός, σωριάστηκε κάτω.

Ἦν στιγμή ἦταν κρίσιμη. —Τί θὰ κάνουμε, καπετάνιε; ρώτησαν τὰ παλληκάρια του.

—Νὰ ὑποχωρήσουμε, πρότείνε ὁ Κατσαντώνης. Νὰ ὑποχωρήσουν;

Πρώτῃ φορὰ ἀκούγαν τέτοια διαταγὴ ἀπ' τὰ χεῖλη τοῦ γενναίου ἀρχηγοῦ τους. Αὐτοὶ ἔβλεπαν — ὅπως πάντα — νὰ πολεμήσουν καὶ νὰ νικήσουν.

Μὰ ὁ Κατσαντώνης δὲν ἦταν μόνον γενναῖος. Ἦταν καὶ φρόνιμος. Κατάλαβε ἀμέσως πῶς εἶται χτυπημένος θαρεῖα δὲν μποροῦσε νὰ συντρίξῃ τοὺς Ἀρβανίτες. Διτάξε λοιπὸν νὰ τὸν σηκώσουν στὰ χεῖρα τους καὶ νὰ ὑποχωρήσουν πολεμῶντας πάντα.

Ἔτσι κι' ἔγινε. Τὰ παλληκάρια σήκωσαν τὸν Κατσαντώνη καὶ τρεῖς ἄλλους λαθωμένους συντρέφους τὸν κι' ἄρχισαν νὰ ὑποχωροῦν, χωρὶς νὰ πάψουν καὶ νὰ πολεμᾶνε.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΑ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» καὶ ἡ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», γιὰ νὰ ἐκμεταλλεῖσθε τοὺς πολυπληθεῖς ἀναγνώστες των, ἀπεφασίσαν, ἐκτός τῶν βιβλίων ποὺ τοὺς προσφέρουν κάθε μῆνα ὄχι δῶρον, νὰ τοὺς διευκολύνουν ν' ἀποκτήσουν καὶ τὰ ἄλλα βιβλία τῆς Βιβλιοθήκης των. Ἔτσι, ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες μας παρουσιάσουν τὰ τέσσερα δελτία, τὰ ὁποῖα χρειάζονται γιὰ νὰ πάρουν τὴν «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ», θὰ δύνανται νὰ πάρουν συγχρόνως καὶ τὴν «ΠΑΛΗΓΜΕΝΗ ΚΑΡΑΙΑ» τοῦ Μπαλζάκ, ἡ τὴν «ΣΦΙΓΓΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ», τοῦ Ἰουλιὸν Βέρν, πληρώνοντες ὁ κ τ ὁ δραχμῶν γιὰ τὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ, ἀπὸ τῶν 20 ποὺ τιμῶνται ἕκαστον. Μετὰ ἄλλους λόγους, σὰς παρουσιάζεται μιά μοναδικὴ εὐκαιρία, γιὰ ν' ἀποκτήσετε δύο ἀριστουργήματα.